

Qui diu que les coves són estretes?

Una de les modalitats esportives de l'espeleologia més interessant és la pràctica de les travesses integrals. Aquesta activitat consisteix principalment en efectuar l'exploració conjunta d'un avenc i una cova connectades entre si, executant el procés complet hidrològic de la cavitat .

Des del punt de vista psicològic, pensar que cada passa que fem no s'ha de tornar a desfer i que cada cop queda menys per la sortida es un al·licient. Però també angoixa saber que no pots cometre cap error (pèrdues, bloquejos per crescudes, problemes amb el material, etc..) ja que l'única sortida i comunicació amb l'exterior es troba al completar la cavitat . Als Pirineus es troben algunes de les travesses més interessants del món. Una de molt especial és la "Piedra St. Martin". És singular per varies raons: el seu recorregut, més de 52 quilòmetres sota terra; no hi han duanes però travessa la frontera entre Navarra i França varies vegades; el desnivell total es de - 1342 m.; te 7 boques superiors i només una inferior i excavada artificialment que serà la sortida. Degut a la magnitud del sistema per realitzar la travessa es fa necessari un munt d'hores així com un equip de superfície fonamental per l'èxit de l'expedició. El passat pont de St. Joan un grup del GIEG ens vam proposar la idea de realitzar, la integral més "petita" de totes les possibles, anomenada Tête Sauvage - Sala de La Verna de -870 m. i 7.700 m. de recorregut, però no per això, està mancada de fortes emocions. Entre mig trobaríem pous de l'alçada d'un gratacel, rius d'aigües perilloses, llacs amb aigües gèlides, galeries quilomètriques i mega-sales on podríem construir-hi catedrals .

El divendres 24 posterior a la revetlla, tips de coca i amb ressaca, seguint la tradició, a les 8 h. davant del pavelló olímpic de Granollers. Amb 2 fantàstics 4x4 ens dirigim cap a la població de Sainte-Engrâce, al país basc francès. Abans però, parem a Isaba per degustar les "borrajas " i cervol regats amb les típiques sidres.

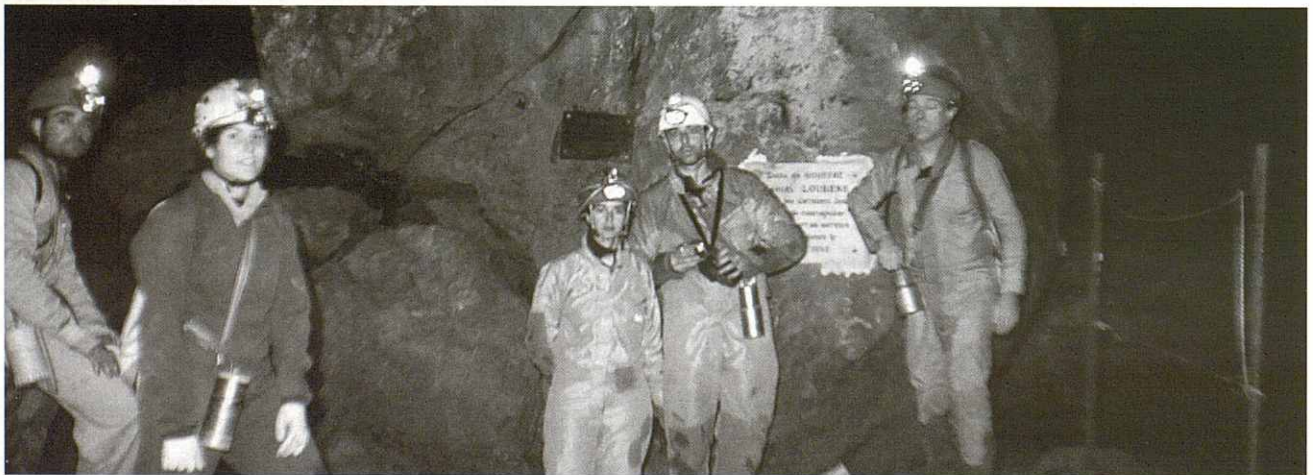
El campament base serà el càmping Ibarra on els seus amos ens faciliten tota la informació sobre el temps i els permisos necessaris. Un revifant xàfec, que deixa un paisatge de boires encisador, ens dona la benvinguda .

L'endemà en aixecar-nos ben d'hora l'expedició es divideix en dos grups: un farà de suport a l'altre i visitarà les grans sales de la part de baix i el segon realitzarà la travessa. La boca superior es troba a més de mitja hora amb cotxe de la inferior, al mig d'una estació d'esquí anomenada també Pierre St.Martin. Gràcies a la col·laboració de l'equip de suport aquesta distància no resulta un problema.

El segon grup entra per dalt quan el sol comença a escalfar i ajudat per unes "escales de periquitos" (traducció del francès) assoleix ràpidament la cota -155 on comencen a instal·lar amb la tècnica de recuperar corda i és precisament al pou de 92 on tenim més problemes però, que es solucionen sense més complicacions.

Mentrestant, el primer grup afronta una dura aproximació per arribar a la porta inferior, que tanca la fúria del mateix déu Eolo, que dona accés al túnel artificial que porta a la sala subterrània més gran del món. No fa gaire va volar un globus aerostàtic dins d'ella.

Una vegada a la base dels pous, el segon grup segueix el riu Bassaburuko per les sales Cosins, Pierrot i Monique, on paren per recuperar forces i es col·loquen uns curiosos vestits de làtex que els protegirà de l'aigua al "Gran Cañón" on en cas de crescuda no hi ha escapatori possible. No és fins a la galeria de les marmites, curiosament eixutes, que poden sortir del riu, però de seguida apareixen altres llacs que obliguen a mullar-se. L'últim anomenat Túnel del Vent de 50 m. de llargada i una corrent d'aire que espanta al més valent, el navegaran amb l'ajuda de flotadors, al més pur estil hawaia.

A la Sala de la Verna
Fotografia: Marius Bolta